ΤΟ ΑΣΤΥ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Gabrielle D' Annunzio

Νεκρά πόλις (*Citta Morta*) [απόσπασμα: από πρ. Ε']

Μετάφραση: Ν. Επ. [Νικόλαος Επισκοπόπουλος]

εφ. *Το Άστυ*, Αθήνα

8 Μαρτίου 1898, σ. 5-6

Η "ΝΕΚΡΑ ΠΟΛΙΣ"

(Ἀπόσπασμα)

[Μεταφέρομεν κατωτέρω χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Ἄστεως» τὴν τελευταίαν πρᾶξιν, τὴν βραχυτάτην, ἀλλὰ τόσον βαθεῖαν καὶ συγκινητικὴν τῆς ὡραίας ποιητικῆς τραγῳδίας τοῦ δ' Ἀννούντσιο. Ἡ ἄθῳα Λευκὴ Μαρία, τὸ λευκὸν κρίνον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ εἱμαρμένη ρίπτει τὴν βαρεῖάν της χεῖρα, κεῖται νεκρά, θανατωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ της, ὁ ὁποῖος τὴν ἐρᾶται καὶ ὁ ὁποῖος τὴν φονεύει, διότι αἰσθάνεται ὅτι βαρύνει ἐπ' αὐτῆς ἡ κατάρα τῆς τύχης, ἡ κατάρα ἡ ὁποία κατεδίωξε καὶ ἐκεραυνοβόλησε τοὺς Ἀτρείδας. Ὑποπτεύει ὅτι ἡ καλλονή της ἡ ἄθῳα εἶνε δύναμις καταστροφῆς, ἡ ὁποία θὰ σύρῃ εἰς τὴν ἀπώλειαν τὸν φίλον της Ἀλέξανδρον, τὴν σύζυγον τοῦ φίλου Ἄνναν καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον, τοῦ ὁποίου τὰ στήθη καταβιβρώσκονται ἀπὸ ἔνοχον καὶ αἱμομικτικὸν ἔρωτα. Ἡ σκηνὴ τῆς πέμπτης πράξεως ἀνοίγεται μετὰ τὸν φόνον πλησίον τῆς κρήνης Περσέως, ὅπου ἐσκεμμένως ὁ ἀδελφὸς ὡδήγησε καὶ ἔπνιξε τὴν ἀδελφήν του.]

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

Τοπίον ἔρημον καὶ ἄγριον πλησίον φάραγγος ἀνοιγομένης μεταξὺ τῆς δευτέρας κορυφῆς τοῦ ὄρους καὶ τοῦ ἀνυπερβλήτου τείχους τῆς Ἀκροπόλεως. Αἱ μύρτοι ἀποπνέουν ἀρώματα μέσῳ τῶν ἀποκρήμνων βράχων καὶ τῶν αἰωνίων ἐρειπίων. Τὸ ὕδωρ τῆς κρήνης τοῦ Περσέως χύνεται μεταξὺ τῶν βράχων καὶ καταρρέει εἰς κοίλωμα κογχοειδές, ἐξ οὗ ἔπειτα χάνεται διαρρέον εἰς πετρώδη ἔκτασιν. Ἐπὶ τῇ ἀρχαίᾳ μηνύσει ἐκείνῃ, τὴν ὁποίαν κυριεύει ἤδη τῆς νυκτὸς τὸ μυστήριον, ἀκούει τις τὸν ψίθυρον τῶν πηγῶν τῶν ἀστειρεύτων.

Σκηνὴ μοναδική

Εἰς τὸ βάθος τῆς κρήνης πλησίον τῶν μύρτων κεῖται τὸ πτῶμα τῆς **Λευκῆς Μαρίας.** Τὰ βρεγμένα φορέματα ἐπεκολλήθησαν ἐπὶ τοῦ ἀκαλύπτου σώματος· τὰ μαλλιὰ ἐμποτισμένα ἀπὸ τὸ θανάσιμον ὕδωρ πλαισιοῦν τὸ πρόσωπον ὡς ταινίαι. Οἱ βραχίονες ἐκτείνονται κατὰ μῆκος τῶν λαγόνων καὶ οἱ πόδες εἶνε συνηνωμένοι ὡς οἱ τῶν νεκρωσίμων μαρμάρων, τὰ ὁποῖα κεῖνται ἐπὶ τῶν ἀθανάτων μνημάτων.

Ὁ **Ἀλέξανδρος** κάθηται ἐπὶ λίθου μὲ τοὺς ἀγκῶνας στηριζομένους ἐπὶ τῶν γονάτων, μὲ τοὺς μήνιγγας συσφιγγομένους ὑπὸ τῶν παλαμῶν παρατηρῶν ἀτενῶς τὴν νεκράν, σιωπηλῶς ἐν τῇ φρικώδει ἀκινησίᾳ.

Ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ὁ **Λεονάρδος** ἵσταται ὄρθιος, στηριζόμενος ἐπὶ μεγάλου βράχου ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ δάκτυλοί του ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀρπάζονται συνεσπασμένοι καὶ ἀπέλπιδες ὡς οἱ δάκτυλοι ναυαγοῦ πρὸς τὴν ὕφαλον ἥτις ἀναδύεται τοῦ ἐκ βυθοῦ.

Ἐν τῇ φοβερᾷ σιγῇ ἀκούεται ὁ ἦχος τοῦ ὕδατος καὶ ἡ διαλείπουσα πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἐπὶ τῶν μύρτων, αἱ ὁποῖαι προσκλίνουν. Αἴφνης ὁ Λεονάρδος ἀποσπᾶται τοῦ βράχου καὶ πηγαίνει νὰ γονυπετήσῃ πλησίον τοῦ πτώματος τῆς ἀδελφῆς του, κύπτων ὡς διὰ νὰ τὴν ψαύσῃ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
(σταματῶν δι' ἀποτόμου κινήματος καὶ φωνῆς βιαίας).

Μὴ τὴν ἐγγίζῃς! μὴ τὴν ἐγγίζῃς!

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ
(ὀπισθοχωρῶν χωρὶς νὰ ἀνεγερθῇ)

Ὄχι, ὄχι· δὲν τὴν ἐγγίζω... Εἶνε ἰδική σου· εἶνε ἰδική σου. (Σιγή. Παρατηρεῖ τὸ πτῶμα μὲ ὑπεράνθρωπον ἔντασιν πόνου καὶ ἀγάπης. Φαίνεται ὡς νὰ καταλαμβάνεται ἀπὸ παραλήρημα. Κατὰ διαλείμματα ἡ φωνή του εἶνε ῥογχώδης, ξεσχιστική, ἀγνώριστος σχεδόν). Νομίζεις... νομίζεις ὅτι θὰ τὴν ἐμόλυνα ἐὰν τὴν ἤγγιζα;... Ὄχι... ὄχι... Τώρα εἶμαι ἁγνός... ἁγνός... Ἂν ἠγείρετο αὐτὴ τώρα, ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τῆς ψυχῆς μου ὡς ἐπὶ τῆς ἀμολύντου χιόνος.

Ἂν ἀνέζη, ὅλαι αἱ δι' αὐτὴν σκέψεις μου θὰ ἦσαν κρίνα...κρίνα... Ποῖος λοιπὸν ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον δύναται νὰ εἴπῃ, ὅτι ἠγάπησε ἀνθρώπινον πλάσμα ὡς ἠγάπησα ἐγὼ αὐτήν;... Καὶ σὺ ἀκόμη καὶ σὺ δὲν τὴν ἠγάπας ὅπως τὴν ἠγάπων. Κανεὶς γήινος ἔρως δὲν ἔφθασε τὸν ἰδικόν μου. Ἡ ψυχή μου ὅλη εἶνε εἰς οὐρανὸς δι' αὐτὴν τὴν νεκράν. (Ἡ φωνή του ὑψοῦται ἀκαταδάμαστος καὶ φλογερὰ ὡς εἰς αὔξοντα παραληρισμόν, ἡ καταπίπτει εἰς τρεμούλιασμα ὑψίστου ἔρωτος). Τίς θὰ ἔκαμνε δι' αὐτὴν ὅ,τι ἔκαμα ἐγώ; Μήπως θὰ εἶχες σὺ τὸ θάρρος νὰ ἐκτελέσῃς τὴν φρικτὴν αὐτὴν πρᾶξιν διὰ νὰ φυλάξῃς τὴν ψυχήν της ἀμόλυντον ἀπὸ τὴν φρίκην, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ τὴν κηλιδώσῃ! Ναί· τὴν ἠγάπησες μ' ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς ζωῆς σου, διότι τοιουτοτρόπως ἔπρεπε ν' ἀγαπᾶται, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρεις· ὄχι· δὲν ἠξεύρεις, ὁποία ἦτο ἡ ψυχή της... Ὅλαι τῆς γῆς αἱ καλοσύναι καὶ ὅλαι αἱ καλλοναὶ—καλλοναὶ τὰς ὁποίας καὶ σὺ ἀκόμη δὲν ὠνειρεύθης—ἐνυπῆρχον ἐν τῇ ψυχῇ της. Κάθε πρωῒ εἰς τὴν ἀφύπνισίν της ὅλαι αἱ πνοαὶ τῆς ἀνοίξεως διήρχοντο ἐπὶ τῆς ψυχῆς της καὶ τῆς ἔχυνον τρυφερότητα καὶ τὴν ἔκαμνον ν' ἀνθῇ. Καθ' ἑσπέραν ἐνόμιζέ τις, ὅτι ὅλα τὰ γλυκύτερα πράγματα τῆς ἡμέρας τὴν ὁποίαν ἐζήσαμεν εἶχον ἀπομείνει εἰς τὴν ψυχήν της, ὡς εἰς ἠθμόν, καὶ ὅτι τὰ ἐζύμωνε δι' ἐμὲ κατόπιν διὰ νὰ μοῦ τὰ προσφέρῃ, ὅπως προσφέρει ἕνα ἄρτον. Καὶ οὕτω μὲ ἔθρεψεν ἐπὶ τόσον, ἐπὶ τόσον καιρόν. Μὲ τὸν ἄρτον αὐτὸν μὲ ἔτρεφε κάθε ἑσπέραν... Ἐγνώριζε νὰ μεταβάλῃ εἰς μεγάλην εὐτυχίαν τὸ ἐλαφρότερον τῶν μειδιαμάτων... Ἡ μικροτέρα μου χαρὰ ηὐρύνετο εἰς τὴν ψυχήν της, ηὐρύνετο ἀπείρως, ὡς κύκλος ἐπὶ τοῦ ἠρεμοῦντος ὕδατος, οὕτως ὥστε μοῦ ἔδιδε τὴν αἴσθησιν μεγάλης εὐτυχίας. Ὄχι· σὺ δὲν γνωρίζεις· δὲν γνωρίζεις σὺ ὁποίαν εἶχε ψυχήν. Κανὲν γήινον πλάσμα δὲν δύναται νὰ τὴν φθάσῃ.

Δὲν ὑπῆρχε οὔτε μία πικρὰ σταγὼν εἰς ὅλον της τὸ αἷμα. Πρὸ ὀλίγου... (διακόπτεται ἀνασκιρτῶν ὡς ἄρκτος, τοῦ ὁποίου ἡ σὰρξ τήκεται ἐξ ἀνυποφόρων σπασμῶν)...πρὸ ὀλίγου ὅλη ἡ τρυφερά της ζωὴ ἔτρεμεν ὡς τὰ μαλλιά της ὑπὸ τὴν χεῖρά μου (ἀνασκιρτᾷ ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ τόσον ὀδυνηρῶς, ὥστε ὁ Ἀλέξανδρος ὀρθοῦται, θέλει νὰ σπεύσῃ πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ φαίνεται ἀδυνατῶν νὰ κινηθῇ καὶ ἐπαναπίπτει ἐπὶ τοῦ λίθου). Ἆ! ὅταν ἔκλινεν εἰς τὴν πηγὴν διὰ νὰ πίῃ..."Ἤκουε τὸν γλυκὺν τοῦ ὕδατος λυγμόν, ὅστις κατέπιπτεν εἰς τὴν φάραγγα. Μοῦ ἐφαίνετο, ὅτι ἔπινεν ἀπὸ τὴν καρδίαν μου καὶ τὰ χείλη της ὡς ἔπινον, ἔπινον ὅλην τὴν θλῖψιν, τὴν ὁποίαν ὑπέφερα, ὅλην τὴν ἐπαίσχυντον ὕπαρξίν μου καὶ πᾶσάν μου ἀντίληψιν καὶ πᾶσάν μου ἀνάμνησιν καὶ τὴν ὕπαρξίν μου ὅλην..."Ἤμην κακός, κενὸς καὶ τυφλὸς ὅταν ἐπέπεσα ἐπ' αὐτῆς... Ὁ θάνατος εἶχεν ἀνέλθει ἐπὶ τῶν ὤμων μου καὶ μὲ ἐπίεζε μὲ τὰ σιδηρᾶ του τὰ γόνατα... Ὁ κόσμος εἶχεν ἐκμηδενισθῆ...Χίλιοι αἰῶνες διῆλθον...μίαν στιγμήν...Καὶ ἤμην ἐκεῖ ἐπὶ τῶν λίθων...καὶ ἐντὸς τοῦ ὕδατος, τοῦ ταρασσομένου ἀπὸ τοὺς σπασμούς...ἔπλεον τὰ μαλλιά της, πέριξ τοῦ ἀδρανοῦς σώματος ... Ἆ! ποῖος ἄλλος θὰ τὸ ἔκαμνεν αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἔκαμα! Τὴν ἐσκέπασα...εἶδα πάλιν τὸ πρόσωπόν της. Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἡ Ἄννα ἔλεγεν: «Ὅλον της τὸ πρόσωπον σφύζει μεταξὺ τῶν μαλλιῶν της ὡς ζωηρὸς σφυγμός». Τὴν εἶχον κρατήσει εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ τὴν εἶχον αἰσθανθῆ πάλλουσαν μεταξὺ τῶν χειρῶν μου. Καὶ εἶδα πάλιν τὸ πρόσωπόν της, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπαλλε πλέον· τὸ πρόσωπόν της τὸ ψυχρὸν καὶ ὑδατοστάζον...Ἐχαμήλωσα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ βλέφαρα καὶ ἔπεσαν ἠπίως ὡς ἄνθος ἐπὶ ἄνθους...Καὶ εὐκόλως ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὴν ψυχήν μου καὶ κατέστην ἁγνός, ἐντελῶς ἁγνός.

Ὅλη ἡ ἁγνότης τοῦ ἔρωτός μου, τοῦ ἄλλοτε, ὑπῆρξε πάλιν εἰς τὴν ψυχήν μου ὡς χείμαρρος φωτός. Ἦτο ἓν ἀκόμη καλόν, τὸ ὁποῖον μοῦ κάμνει, ἕνα δῶρον τὸ ὁποῖον μοῦ ἔκαμνε καὶ νεκρά. Διὰ νὰ δύναμαι νὰ τὴν ἀγαπῶ ἀκριβῶς τοιουτοτρόπως, τὴν ἐφόνευσα. Διὰ νὰ δύνασαι νὰ τὴν ἀγαπᾷς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου χωρὶς τίποτε νὰ μὲ χωρίζῃ ἀπὸ σέ, χωρὶς σκληρότητα πλέον καὶ χωρὶς μῖσος . . . δι' αὐτὸ τὴν ἐφόνευσα. . . . . Ἦτο ἀδελφή μου, ἀδελφή μου εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὸν θάνατον, ἀχώριστος πλέον διὰ παντὸς ἀπ' ἐμοῦ, ἡνωμένη διὰ τῆς θυσίας αὐτῆς τὴν ὁποίαν ἔκαμα. Κατέλιπε τὸν βίον τώρα τελεία.... εἶνε τελεία.., Δύναται νὰ λατρεύεται ὡς θεῖον πλάσμα. Θέλω εἰς τὸν βαθύτερον τῶν τάφων νὰ τὴν κομίσω καὶ νὰ τοποθετήσω πέριξ της ὅλους μου τοὺς θησαυρούς (κλίνει ἐπὶ τῆς νεκρᾶς). Σοὶ ἀνήκει, σοὶ ἀνήκει πλέον πᾶν ὅ,τι λάμπῃ· σοὶ ἀνήκει πᾶν ὅ,τι εἶνε ἁγνόν. Λατρευτή μου.... λατρευτή μου... Ἂν μὲ ὅλον μας τὸ αἷμα ἠδυνάμεθα ν' ἀνάψωμεν πάλιν τὴν ὠχράν σου μορφήν, ν' ἀνοίξωμεν διὰ μίαν στιγμήν, μίαν καὶ μόνην, τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ νὰ σὲ κάμωμεν νὰ μᾶς ἴδῃς, ν' ἀκούσῃς τὴν κραυγὴν τῆς ἀγάπης μας καὶ τοῦ πόνου μας! Ἀδελφή μου, ἀδελφή μου! (Κλίνει ἐπὶ τῆς νεκρᾶς καλῶν αὐτὴν δι' ἐπανειλημμένων καὶ διαπεραστικῶν κραυγῶν. ἐκτείνων τὰς χεῖρας πρὸς τὸ ὠχρὸν πρόσωπον τὸ ἀκίνητον μεταξὺ τῶν ὑγρῶν πλοκάμων τῆς κόμης. Ἀνίκανος πλέον ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν κραυγὴν αὐτὴν ὁ Ἀλέξανδρος, ἐγείρεται ὑπερκάμπτει τοὺς πόδας τοῦ πτώματος καὶ πλησιάζει τὸν φίλον του καὶ θέτει ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὴν χεῖρα, ὅπως αἰσθανθῇ τὸν πυρετόν του, ὅπως καταπραΰνῃ τὸν παραληρισμόν, ὅστις φαίνεται πρόαγγελος παραφροσύνης. Εἰς τὴν ἐπαφὴν ἐκείνην ὁ Λεονάρδος αἰσθάνεται ἀνακούφισιν).

(Ἡ βιαία ἔντασις τῶν νεύρων του καταπραΰνεται ὀλίγον καὶ ἡ φωνή του σβύνεται.) Ἄφησέ με· ἄφησέ με νὰ φιλήσω τοὺς πόδας της... τοὺς μικρούς της πόδας...

(Σύρεται μέχρι τῶν ποδῶν τῆς νεκρᾶς· στηρίζει τὸ μέτωπόν του ἐπ' αὐτῶν καὶ μένει ὀλίγον εἰς τὴν στάσιν αὐτήν. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπίσης γονυπετεῖ πλησίον του. Εἰς τὴν σιγὴν αὐτὴν ἀκούεται πάλιν ἡ κρήνη γογγύζουσα. Ὁ Λεονάρδος ὑψοῖ τὸ μέτωπον καὶ προσηλοῖ τὰ βλέμματα ἐπὶ τῶν ἀκινήτων ποδῶν). Μίαν ἡμέραν ἐκάθητο παρὰ τὰς ὄχθας τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἄμμον μὲ τὰ γόνατα ὑπὸ τὴν σιαγόνα καὶ ὀνειρευομένη τὰ ὡραιότερά της ὄνειρα ἐκάλυπτε μὲ τὰ ξέπλεκα μαλλιά της τοὺς πόδας της τοὺς μικροὺς καὶ εὐκάμπτους ὡς νεαρὰ φύλλα. Ἡ θάλασσα ὑπνωττε ἔμπροσθέν της ὡς παιδίον πειθήνιον μὲ ἀναπνοὴν ἤρεμον. (Σιγή. Ἀνασκιρτᾷ πάλιν, προσβληθεὶς ἀπὸ ἄλλην ἀνάμνησιν). Ἆ! τὴν κατηραμένην ἐκείνην ἡμέραν πλησίον τῆς ἑστίας... (Καλύπτει τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας καὶ κύπτει πρὸς τὴν γῆν πάλιν). Συγγνώμην! συγγνώμην!

(Σιγή. Ὁ Ἀλέξανδρος στρέφεται ἀνησύχως πρὸς τοὺς βράχους ἐκεῖ ὅπου ἀνοίγεται ἡ ὁδός).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
(ἀνορθούμενος αἰφνιδίως)

Βήματα. Μοῦ ἐφάνηκε ὅτι ἤκουσα βῆμα ἐκεῖ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἄκουσον. (Ὁ Λεονάρδος ἐπίσης περίτρομος ἐγείρεται. Καὶ οἱ δύο κρατοῦντες τὴν ἀναπνοὴν τείνουν τὸ οὖς). Ὄχι· ἠπατήθην ἴσως... Εἶνε ἴσως ὁ ἄνεμος ὁ διερχόμενος ἀπὸ τὰς μύρτους..."Ἴσως λίθος ἐκυλίσθη ἀπὸ τὴν κατωφέρειαν...

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

Δὲν ἠξεύρω... ἡ καρδία μου κτυπᾷ τόσον δυνατά, ὥστε σκοτίζει τὰ ὦτά μου. Δὲν ἀκούω τίποτε ἄλλο....

Ὁ Ἀλέξανδρος βαδίζει πρὸς τοὺς βράχους τοῦ βάθους καὶ ἀκροᾶται. Ἀκούεται ὁ γογγυσμὸς ὁ βραγχνὸς τῶν κρηνῶν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ (Ἐπιστρέφει πρὸς τὸν φίλον του, ὅστις παρατηρεῖ ἀτενῶς τὸ πτῶμα καὶ τὸ σείει).

Τώρα τί θὰ κάμωμεν; Πρέπει νὰ τὸ μεταφέρωμεν. Ποῦ θὰ τὸ μεταφέρωμεν; Εἰς τὴν οἰκίαν τάχα; Καὶ ἡ Ἄννα...ἡ Ἄννα... τί θὰ τῆς εἴπωμεν;

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ
(ἔκφρων παρατηρεῖ τριγύρω του).

Ἡ Ἄννα...ἡ Ἄννα...Μὲ προσμένει αὐτὴν τὴν ὥραν ... Μοὶ ὑποσχέθη ... μοὶ ὑπεσχέθη ... χθὲς τὸ ἑσπέρας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τί σοι ὑπεσχέθη;

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

Νὰ μὲ περιμένῃ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Νὰ σὲ περιμένῃ; Ποῦ; Διατί;

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

Ἐσκέπτετο...ἤθελε...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἤθελε νὰ ἐξαφανισθῇ, αὐτὴ νὰ ἐξαφανισθῇ..

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἆ! (Καὶ οἱ δύο ἐνστίκτως παρατηροῦν πρὸς τὸ μέρος τῶν βράχων τοῦ βάθους. Ἀκούεται ἡ κρήνη ὀλολύζουσα). Τί θὰ τῆς εἴπωμεν τώρα: Θέλεις νὰ μείνῃς σὺ ἐ ὦ;... Πρέπει νὰ τὴν σκεπάσωμεν, νὰ τὴν τυλίξωμεν ... Θέλεις νὰ μείνῃς ἐδῶ; ... Πηγαίνω· πηγαίνω νὰ πάρω...τὴν συνδόνα ...

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ
(καταληφθεὶς ἀπὸ ἀνήκουστον τρόμον)

Ὄχι· ὄχι· μὴ φύγῃς· μὴ μὲ ἐγκαταλείψῃς. Ἂς μείνωμεν ἐδῶ· ἂς μείνωμεν ἀκόμη ἐδῶ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἀλλὰ ἡ Ἄννα, ἡ Ἄννα. (Φρικιᾷ καὶ ἀκροᾶται). Κάποιος ἔρχεται· κάποιος πλησιάζει· πλησιάζει πρὸς τὰ ἐδῶ... Βήματα ἤκουσα, βήματα... Ὢ! ἂν ἦτο... Πρέπει νὰ τὴν κρύψωμεν... Ἂς τὴν μεταφέρωμεν μεταξὺ τῶν μύρτων ὑπὸ τοὺς κλάδους... Δὲν μὲ ἀκούεις, Λεονάρδε;... Σείει τὸν Λεονάρδον, ὅστις φαίνεται ἀπολιθωμένος). Ἂς τὴν μεταφέρωμεν μεταξὺ τῶν μύρτων. Θὰ τὴν πάρω ἀπὸ τοὺς ὤμους... Σιγά!... σιγά...

(Κλίνει ὅπως σηκώσῃ ἀπὸ τοὺς ὤμους τὴν νεκρὰν ἐνῷ ὁ Λεονάρδος, κλίνει διὰ νὰ τὴν σηκώσῃ ἀπὸ τοὺς πόδας. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκούουν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν φωνὴν τῆς τυφλῆς.

ΑΝΝΑ
(ἀόρατος ἀκόμη ἐκ τοῦ βράχου τοῦ βάθους).

Λευκὴ Μαρία! Μαρία! Λευκὴ Μαρία! (Ἀφήνουν ἀμφότεροι τὸ πτῶμα καὶ ἀνορθοῦνται ὠχροὶ ἀπὸ ὠχρότητα νεκρικήν, κεραυνοβολημένοι ἀπὸ τὸν τρόμον, μὴ δυνάμενοι νὰ κινηθοῦν). Λευκὴ-Μαρία! (Ἡ τυφλὴ ἐμφανίζεται μεταξὺ τῶν βράχων ψηλαφῶσα ἐν μέσῳ τῆς σκιᾶς). Ἐπειδὴ κανεὶς δὲν ἀπαντᾷ, κάμνει ὀλίγα βήματα πρὸς τὰ ἔμπρὸς μὲ ἀπέλπιδα ἀνησυχίαν). Ἀλέξανδρε! Λεονάρδε!

(Προχωρεῖ πρὸς τὸ πτῶμα καὶ πρόκειται νὰ προσκρούσῃ διὰ τοῦ ποδός, ἐνῷ οἱ δύο ἄνδρες μένουν ἀκίνητοι ἀδυνατοῦντες νὰ κάμωσι κίνημα νὰ προφέρουν λέξιν).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ποὺς τῆς Ἄννης πρόκειται νὰ θίξῃ τὸ πτῶμα).

Μὴ προχωρῇς! Ἄννα! Ἄννα!

Ἀλλ' ἡ Ἄννα ᾐσθάνθη τὸ ἄκαμπτον σῶμα τὸ ὁποῖον κεῖται πρὸ τῶν ποδῶν της. Κύπτει ἔκφρων μέχρις ὅτου φθάνει εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὰ μαλλιὰ τὰ ἐμποτισμένα ἀκόμη ἀπὸ τὸ θανάσιμον ὕδωρ. Καὶ φρίσσει καθ' ὅλας της τὰς ἶνας μὲ τὴν φρικίασιν ἐκείνην τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει φρικίασις παρόμοια. Καὶ ἀφήνει κραυγὴν εἰς τὴν ὁποίαν φαίνεται ὡς νὰ χύνεται ὅλη της ἡ ψυχή.

ΑΝΝΑ

Ἄχ!...ἀναβλέπω! ἀναβλέπω!

(Κατὰ μετάφρασιν Ν. ΕΠ.)